

Any VIII – N° 60

El Catalonia celebra enguany el seu 20è aniversari.

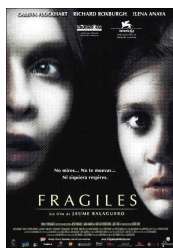
Sèrie especial sobre l'història dels centres catalans a São Paulo. Tercera part – pàg. 4-9

Conferències sobre Catalunya



Geografia (física, política i econòmica); mes informacions a la pàg. 12

CineFòrum Catalonia



26 de Setembre à les 4 de la tarda (a la seu del Catalonia)

Veure sinopsis i comentaris a la pàgina 12–13

Setembre 2010

EDITORIAL



L'Onze de Setembre

A 11 de setembre de 1714, Barcelona, l'últim baluard de defensa de la nació catalana, va sofrir la invasió de les tropes de Felipe V després de resistir heroicament a un setge de 14 mesos, durant la Guerra de Successió per la corona espanyola. A partir de llavors Catalunya va tenir abolides les seves institucions de govern, les llibertats civils del seu poble i va sofrir la prohibició de parlar la seva pròpia llengua, per decret reial.

Al llarg de gairebé 300 anys d'història, la data 11 de setembre sempre ha estat una justa homenatge i reverència a la memòria dels líders catalans, de totes les èpoques, que lluitaren en defensa de la llibertat de Catalunya i també una jornada de reivindicació i de resistència activa davant de la opressió imposada per el govern de espanyol, que sempre a imperat, em major o menor grau, trepitjant el dret inalienable dels catalans de exercir plenament la nostra identitat colectiva.

La Diada Nacional de Catalunya fou instituïda per el Parlament de Catalunya l'any 1980 per marcar oficialment l'Onze de Setembre com una data de reafirmació del catalanisme.

Malgrat que Catalunya hagi avançat molt en la recuperació de les seves llibertats i drets com a nació, encara no podem gaudir-los plenament. Per tant mentretant això no passi, tots els dies seran Onze de Setembre per a nosaltres, els catalans.

Màrius Vendrell



El mes de Setembre a Catalunya

Les nostres festes i tradicions d'aquest mes a la pàg. 2 – 3

Notícies del Catalonia

Veure pàgina 10-11



Cursos de català
Amb certificat oficial
Vegeu la programació al nostre portal a internet

www.catalonia.com.br

Informacions:

curs@catalonia.com.br



veure pàgina 14

Altres notícies i Raconet dels Lectors

- **Escola d'Esctura Virtual**
- **Fundació d' estudis Històrics de Catalunya**
- **I d' altres...**
veure pàgina 15–19

Adreces per a contacte a la pàg.19

EL MES DE SETEMBRE A CATALUNYA

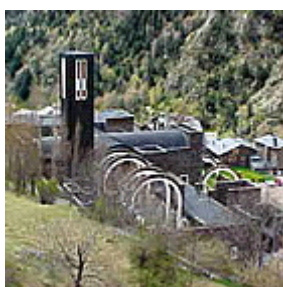
De les moltes fires, festes, concursos, aplecs, romiatges i d'altres celebracions de les quals podríem parlar en aquest mes de setembre, que ens recorda cada any les festes de la Diada i les de la Mare de Déu de la Mercè, vegeu el butlletí de nº48 a : http://www.catalonia.com.br/download/InfoCatalonia/InfoCatalonia_48_cat.pdf **destaquem en aquest butlletí les següents:**



Cartell de la Diada 2005



Detall de la deessa de tres ulls



El Santuari de Meritxell

Diada d'Andorra

Diada de Meritxell

Andorra celebra la seva festa major en honor a la patrona
Diferents poblacions (Andorra), 8 de setembre

Andorra celebra cada 8 de setembre, i des de l'ant 1873, la seva festa en honor a la patrona, la Mare de Déu de Meritxell. Al petit Principat pirinenc es paralitza tota l'atrafegada activitat habitual i el Santuari del Campillo, que alberga una talla romànica d'una marededéu de tres ulls, es converteix aleshores en el centre de les celebracions religioses, lúdiques i institucionals.

El Santuari de Meritxell, eix de les celebracions

La Mare de Déu de Meritxell va ser declarada patrona d'Andorra el 1873. Es tracta d'un dia de festa local a tot el territori andorrà, que durant un dia tanca totes les botigues. La diada es celebra sobretot al voltant del santuari de Meritxell, al Comú de Canillo, però també es fan actes diversos en d'altres comuns.

Els actes principals tenen lloc al voltant del santuari de Nostra Senyora de Meritxell del Canillo, situat a la riba esquerra del riu Valira, entre Encamp i Canillo. El santuari, que va ser destruït l'any 1975 per un incendi i va ser tornat a reedificar posteriorment, acull una talla romànica de Nostra Senyora de Meritxell que pesa 15 quilos i és una còpia de l'original, que datava del segle XII i que va desaparèixer en l' incendi.

Les celebracions comencen la vigília al vespre, amb la Vetlla de Santa Maria de Meritxell, que compta amb una processó de torxes que va des del monument dels Preatges fins a l'església, passant pels jardins del santuari.

El dia central de la festa és el 8 de setembre. A primera hora del matí obren les portes del santuari i es celebren la Missa de l'Aurora i la Missa jove, que acaben amb un esmorzar amb tots els peregrins. Més tard, té lloc una missa concelebrada per tots els sacerdots d'Andorra, que compta amb una alta participació i l'assistència de les autoritats polítiques andorranes i que acaba amb el cant dels goigs. La tradició vol que, una vegada acabada la missa, els peregrins vinguts a peu des de les set parròquies, donin un petó a la medalla que porta la talla. Acabada la missa hi ha sardanes al claustre Monestir de Meritxell i a la tarda el Concert Popular de la Diada a càrrec del Cor Nacional dels petits cantors d'Andorra. Durant tota la Diada, el Govern posa un servei gratuït de transport per arribar al santuari.

Per la seva banda, en diferents pobles del Principat d'Andorra (Andorra la Vella, Escaldes-Engordany, etc) es celebren aplecs de sardanes. A Encamp la festa es celebra amb activitats pels més menuts.

La llegenda de Nostra Senyora de Meritxell

La llegenda explica que un dia, quan els habitants de Meritxell caminaven cap al poble de Canillo per assistir a la missa d'Epifania, van fer una troballa extraordinària. Prop de l' indret on actualment s'alça el santuari, descobriren, al costat d'un roser florit, una estàtua de la marededéu. Aleshores, anaren fins a Canillo i contaren la història al capellà de la parròquia, que decidí guardar l'estàtua a l'Església del poble.

CONTACTES:

Oficina de Turisme «Valls de Canillo»

<http://www.vdc.ad>
el Canillo (Andorra)
00.376.751.090
vdc@andorra.ad

AINA, Casa de Colònies

<http://www.esglesiacatolica.ad/>
Av. Sant Joan de Caselles
el Canillo (Andorra)
00.376.851.434
colonies.aina@andorra.ad

Ara bé, l'endemà la imatge de la Mare de Déu va desaparèixer de l'església i va ser trobada de nou al peu del roser florit. Llavors, els habitants cregueren que l'estàtua corresponia a la parròquia d'Encamp, però aquesta hipòtesi es mostrà tan equivocada com la primera. I és que, tan bon punt portaren l'estàtua de la Mare de Déu fins a Encamp, desaparegué de nou i tornà al mateix lloc on l'havien trobada. Quan finalment compregueren que l'estàtua desitjava romandre en aquell lloc, els habitants del Principat li construïren un santuari al costat del roser.

Text: Manel Carrera i Escudé

Onze de Setembre

L'Onze de Setembre i Gironella

A Gironella no s'hi enterra cap traïdor

Gironella (el Berguedà), 10 i 11 de setembre

Imatges: Govern d'Andorra



Els símbols juguen un paper essencial al llarg de tota la representació

Manifestacions, parlaments polítics, homenatges als màrtirs, ofrenes florals, marxes de torxes... De tot per commemorar la Diada Nacional de Catalunya, però no hi havia ningú que l'escenifiqués. Per solucionar aquesta mancança, Gironella va engendrar, el 2001, un èpic espectacle amb gairebé 200 actors i que, actualment, ha estat declarat d'interès turístic per part de la Generalitat de Catalunya.

L'acció dramàtica transcorre entre Gironella i Barcelona, escenificat en el marc incomparable de les roques del Pont Vell. El grup de teatre amateur La Gresca, encarregat de representar l'obra, té constància que el general Moragues va recórrer Osona, la Cerdanya i el Berguedà reclutant voluntaris per anar a defensar Barcelona. A partir d'aquesta dada, l'obra pren com a protagonista una família de Gironella involucrada en la defensa del Cap i Casal.



L'obra compta amb moments de gran espectacularitat

El fil conductor de l'espectacle el du l'àvia d'aquesta família, que explica a la seva entusiasta i innocent néta, Eulàlia, les conseqüències que pot tenir la guerra basant-se amb l'experiència de la guerra dels Segadors. L'Eulàlia coneix, per boca de la seva àvia, la manera com es varen conèixer els seus besavis a la Guerra dels Segadors (1640), així com l'agonia i mort de Pau Claris. Tots aquests fets provocaran que l'Eulàlia se'n vagi cap a Barcelona per ajuntar-se amb el seu avi Jordi, que fa d'enterrador al Fossar de les Moreres.

A Barcelona ajuda el seu avi amb tot el que pot i, a través d'uns voluntaris, coneix el crític moment que s'està vivint a Barcelona, viu la caiguda del conseller en cap de Barcelona, Rafael Casanova. En una de les escenes principals de l'espectacle, es produeix l'arribada d'un capità francès que porta un mort a enterrar, que no serà altre que el fill d'en Jordi i pare de l'Eulàlia. És en aquest moment on, segons La Gresca, "queda palès que pot més el patriotisme que no pas els sentiments". Els versos de Frederic Soler *Pitarra* "Al fossar de les Moreres no s'hi enterra cap traïdor, fins perdent nostres banderes, serà l'urna de l'honor" clouen l'èpica representació.



Els actors fan tot el possible per preservar es llibertats de Catalunya

Un buit teatral inexplicable

El director de La Gresca, Jordi Vallbona, havia constatat que enlloc de Catalunya existia cap representació dels fets ocorreguts al país el 1714. Escoltant una sardana li va sorgir la idea, que de seguida va provar de materialitzar. A partir d'un guió propi, la companyia va representar l'obra per primera vegada el 2001, en condicions relativament precàries, però amb un gran èxit de públic i crítica. La bona acollida de l'espectacle va propiciar que la representació es convertís en un clàssic de la Diada gironellenca.

La representació ha anat evolucionant amb els anys, incorporant, a cada edició, nous elements dramàtics i/o escènics que complementin la trama principal. Així, entre els onze actors, els cantaires de la coral V9, els músics de l'orquestra i els grallers de Miu-Miu 9, els integrants del club alpí i els diables, entre d'altres, l'espectacle compta amb 150-200 figurants.

Les primeres edicions de l'espectacle van tenir, com a banda sonora, diferents músiques i cançons populars catalanes. A mesura que l'espectacle ha anat evolucionant, aquesta també ha sofert petites variacions, entre d'altres, la interpretació en directe d'una orquestra. Actualment, l'obra es troba en un període de transició, en què s'ha plantejat la composició d'una música original per a l'espectacle, oferint-li aquesta possibilitat al compositor i músic berguedà Sergi Cuenca.



Les tropes de Felip V troben una forta resistència popular

Text: Redacció festes.org

Imatges: La Gresca

L'



**Celebra, enguany,
els seus vint anys
de fundació**

3ª Part – D'altres associacions

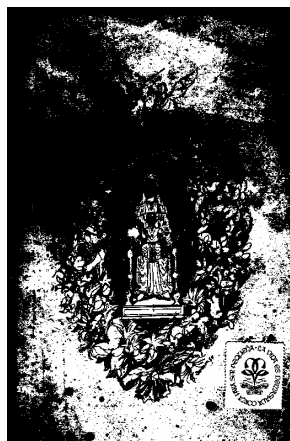
1956 Grup Montserratí de São Paulo:

Gracies a un recull de vint-i-cinc circulars¹ editat pel Nadal de 1969 i que a mes del resum de les circulars te un excel·lent pròleg d'en Joan Faus i a la portada una molt bonica il·lustració de la Moreneta feta per en Francesc Domingo em aconseguí acompanyar l'evolució d'aquest grup durant aquestes dates (de la circular nº1, Abril 1956 fins a la circular nº 144, Novembre de 1968).



A l' inici del pròleg o introducció en Joan Faus ens diu: "Sense cap pretensió, el Grup Montserratí de São Paulo s'atreveix a publicar aquest recull de vint-i-cinc circulars.

No han estat triades a l'atzar. S'ha procurat que fossin una recapitulació del que ha estat i és el Grup Montserratí. Fa tretze anys i escaig que naixia el Grup i ho feia per a complir un deure que sentíem inajornable: venerar la nostra excelsa mitjancera i patrona, la Mare de Déu de Montserrat, tal com ho han fet els nostres avantpassats durant mil anys. Que ella ens ajudes a mantenir-nos ben cristians i ben catalans....." i, saltant-nos alguns paràgrafs, ens recorda els primers fundadors i diu: "és mes que de justícia tenir un record per aquell sant baró, gran amic i sacerdot exemplar que fou Mossèn Isidre Balsells, fundador del Grup i la seva ànima fins al darrer dia de la seva vida. Igualment per en Joan Voltes i Nogué, el nostre primer President, que infundí al Grup la bonhomia i la religiositat que l'adornaven.



Així mateix el segon President, Enric Roso Roca, home d'una fermesa i d'una catalanitat sens parió. A aquets amics...dediquem aquesta publicació... Mes uns paràgrafs i ens diu: "El Grup Montserratí ha procurat ésser a São Paulo, com un petit Montserrat. No sabem ni volem entendre Montserrat, sinó com una unió indestructible de religiositat i catalanitat. I en aquests dos sentits s'ha desplegat la tasca del Grup." I després de mes alguns paràgrafs sobre la necessitat de mantenir la fe cristiana i la catalanitat i les dificultat en fer-ho acaba per concloure: "L'exemple que ens el dóna la mateixa Mare de Déu de Montserrat, venerada i estimada per tot el poble català, però que també regna en una colla de

1) L'exemplar al qual ens referim es troba a la biblioteca de l' "Associação Cultural Catalonia", donat per en Jaume Corominas Valls, l' ex-libris del qual es troba col·locat a la portada de l'exemplar (veure imatge). Te un format de 18x28,5 i hi podem veure a mes de l' il·lustració, el pròleg i les vint-i-cinc circulars ja citades, el segell del Grup i una carta de l'Abad Cassià M. Just dirigida al Grup el 18 de març de 1967.

llocs del Brasil, venerada i estimada talment com ho és a Catalunya.

És en aquest sentit d'amor a Catalunya i al Brasil, i baix el patronatge de la Mare de Déu de Montserrat, que el Grup Montserratí sent, pensa i parla. I del que parla, pensa i sent, aquestes circulars en diuen alguna cosa. JOAN FAUS

La **circular nº1**, a falta de l'acte de constitució del Grup, pot fer les vegades d'aquesta, datada per l'Abril de 1956 hi trobem la següent informació: " ... Avui, gràcies a la donació, per un distingit català, de la imatge de Santa Maria de Montserrat, els catalans residents a São Paulo podem venerar-la a l'antiga i tradicional Església de la Bôa Morte i pregar-li per a Catalunya i el món.

*Famílies catalanes, aprofitant aquesta bella avinentesa, han cregut a bé, organitzar un **GRUP MONTSERRATÍ**, a fi de celebrar en comú les festes religioses més assenyalades de la nostra terra.*

Per iniciar la tasca,tenim la satisfacció de convidar-vos a la missa que farem celebrar, si Déu vol, amb motiu de la diada del seu patronatge, i del de Sant Jordi, el diumenge, dia 29 del corrent mes, a les 10 del matí a l'esmentada església, localitzada al carrer del Carme, cantonada Tabatinguera. La missa serà oficiada pel Rev. P. Balsells, claretí, corrent la part musical a càrrec del Mestre Miquel Arquerons....Esperem la vostra assistència a aquesta simbòlica peregrinació a la Muntanya Santa.

Per la Comissió Organitzadora:

Joan Voltas

Leopold Rodés

Pere Casas

Josefina Arquerons

Rosa Casademunt

Vicenta Sampietro."

Aquestes son doncs les dades que podem considerar com essent les de la fundació del GRUP.

No es pas fàcil, entre les circulars que tenim en el recull esmentat, decidir quines son mes importants, doncs aquest treball ja va esser fet per qui el va fer, però a fi i efecte de donar una idea de la evolució del Grup, n'esmentarem encara algunes mes.

La **circular nº8** de l'Abril de 1957 ens diu que "*l'imatge de la Verge Bruna ja es a Santos, ... que es tracta d'una Imatge replica exacta de la que es venera a la Basílica de Montserratina...*" que "*l'Imatge que ara ens arriba va ésser va esser beneïda pel Rev. Pare Abad de Montserrat després de la missa conventual celebrada el dia 17 de Febrer d'enguany, al Monestir*"

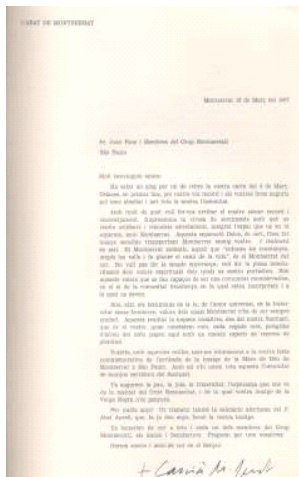
Es comunica encara que aquesta circular es per a explicar el programa i convidar a les festes de benvinguda (el programa, al recull que tenim en mans, no hi es pas inclòs) i no hi trobem pas el dia exacte de l'arribada ni tampoc la descripció de les festivitats a no ser la citació de que "*L'Eminentíssim Cardenal de São Paulo, Dom Carlos Carmelo de Vasconcellos Mota, vol fer-Li la rebuda que la nostra patrona es mereix*", i commina a tots a acompanyar-lo en aquest acte.

Per mitjà de la **circular nº10**, Setembre del mateix any, sabem que la primera missa que havia d'esser el dia 25 d'Agost va esser traslladada cap al darrer diumenge de setembre dia 29. Dedicant-se doncs la festivitat també a la Mara de Déu de la Mercè patrona de Barcelona i ens explica una mica de l'origen

d'aquesta devoció a la Mare de Deu de la Mercè. La **circular n°24**, de novembre del 1958, ens transmet l'alegria del Grup per haver portat a bon terme la construcció de l'altar, que era una proposta des de l' inici de les celebracions mensuals. Entre d'altres coses hi llegim "*Sens cap mena de dubte és, artísticament, un dels millors de la ciutat i ja es l'orgull de tots els catalans aquí residents els que, confirmant la fama de poble amic de les arts, han ofert a la ciutat que els ha acollit, una obra digna d'admiració....que romandrà en el córrer dels temps.*

De la **circular n°33** d'Agost del 1959 en traurem un text que ens indica d'altres activitats del Grup "*El temps passa volant. Amb la missa del mes d'Agost o sigui la que us anunciem en aquesta circular, es compliran dos anys de les nostres misses mensuals. Sembla ahir i vegeu: són dos anys!*

E Grup Montserratí exulta d'alegria a l'anunciar l'efemèride i a l'ansem veure el que s'ha feta São Paulo per mantenir i augmentar la devoció a la Patrona de Catalunya.: Un altar; cada mes celebrar una missa, a cada missa més gent; casaments i bateigs als peus de la Verge Bruna; una Schola Cantorum; les nits de Nadal, missa del Gall; per les festes nadalenques representacions de "Els Pastorets"; per Pasqua, enguany, "Mona" per la quitxalla; per Corpus, enguany també, "l'ou com balla"..... en fi, procura el Grup Montserratí celebrar a São Paulo i dintre de les seves possibilitats, de vegades ben migrades, aquells costums que, al voltant de les festes religioses, són celebrats a casa nostra."



Entre la **circular 125**, d'Abril del 67 i la **133** de Desembre del mateix any i trobem una **carta de l'Abat Cassià**, adreçada a en Joan Faus i demes membres del Grup Montserratí el 18 de Març.(vegeu ne la reproducció a l' il·lustració)

D'acord amb en Robert Surroca "aquestes circulars eren publicades sos el títol de: **Grup Montserrat** (São Paulo) eren fetes en català i es tracta d'una sèrie de circulars de temàtica religiosa. El número 1 surt per l'Abril de l'any 1956, i el número 144 (últim del recull), pel novembre de l'any 1968. Els exemplars que em vist son un full de 31.5x22, ciclostilats a una sola cara". Ref.: Robert Surroca i Tallaferro, Arxiu de l'autor: 118-120,131,140-142,

"CAVALLERS DE LA BARRETINA"

En trobem l'històric en un document notarial de D. José M^a. López Urrutia Fernández de Benidorm del 18 de juliol de 1991 en català i castellà. Com que el creiem un document de prou valor històric en fem la transcripció completa de la versió catalana, la peça completa es troba a l'arxiu del Catalonia:



1958 "Lliga Internacional dels Cavallers i

Pubilles de la Barretina" Encara que no es tracte pas d'un casal, creiem oportú parlar d'aquesta "associació" que com veurem te molt a veure amb el nostre tarannà. En aquest any, mes o menys després d'un any de residir al Brasil, el Sr. Isidre Garcia Hernández, "L'Isidre de Sabadell" com era conegut, iniciava l'organització d'aquest grup.

El primer aplec de CAVALLERS DE LA BARRETINA es realitzà a São Paulo (Brasil) el 1958 organitzat per el programa radiofònic "AIRES DE CATALUNYA" entre catalans residents en aquest país.

La barretina, peça tradicional i típica dels catalans, passà a ésser com el símbol al·legòric de la noblesa dels treballadors de la terra catalana. Els barretaires solien ser gent alegre i satisfeta de viure. Al ensems de ésser molt responsables dels seus actes, gaudien d'un bon sentit d'humor. Amb aquesta semblança s'han distingit i organitzat els actuals "cavallers de la barretina" per tot arreu, instituint que: PER ÉSSER CAVALLER DE LA BARRETINA CAL.....

1er Dur barretina

2on Saber beure amb porró

3er Haver col·laborat, artísticament, culturalment, promocionalment o en fets d'altruisme que caracteritzin alguna cosa catalana.

4art La llengua oficial de la "Lliga Internacional de Cavallers de la Barretina" es el català, empro : QUI NO SÀPIGA PARLAR-LO, que parli el que li doni la gana, més, ha de prometre com a bon cavaller que aprendrà l' idioma oficial abans de cent anys.

5é POLÍTICA : Cada ú que pensi com vulgui, però: RES DE PARLAR DE POLÍTICA NI DE FUTBOL durant les reunions dels cavallers de la barretina.

6é RELIGIÓ : Cada ú la seua, respectant les demés.

7é NACIONALITAT : La barretina sens dubte es catalana, mes la "LLIGA" es internacional de nom i de fets mentre es passegi la barretina fora de Catalunya. La nacionalitat dels cavallers no es tindrà en conte mentre reuneixin les condicions 1,2 i 3 d'aquest reglament.

8é CÀRRECS : No hi ha Directori , ni cotitzacions obligatòries. Les responsabilitats d'acció seran de comú acord entre els cavallers a cada reunió i es designarà un/a cavaller "cap de colla" cada any que s'anomenarà "MESTRE" de torn, i que podrà ser reelegit tantes vegades com la majoria de cavallers o creguin convenient.

Sant Pau (Brasil)1958"

Per volta de l'any 2000 junt amb una copia del "Diari de Sabadell" i trobem annexat el següent document signat per l' Isidre i encapçalat amb l'escut de la lliga, està escrit en castellà però en farem la transcripció: "Volguts amics honorables CAVALLERS I PUBILLES: Desitjo informar-vos que per haver sofert amb certa freqüència (en poc temps) alteracions mes o menys greus de salut - insuficiència cardíaca- he decidit posar el meu càrrec de PRESIDENT INTERNACIONAL "CAP MESTRE" A DISPOSICIÓ dels meus honorables companys i companyes.

Amb aquesta finalitat vaig convocar el passat mes de novembre al grup de Sabadell.

Com podeu comprovar en a copia del periòdic que us adjunto y la traducció del text català al castellà.

Per unanimitat, es va aprovar que, es constitueixi en cada grup "Colla" una junta de Activitats, per donar continuïtat a les reunions del "BON FER" sos el signe de la honorabilitat i de la barretina. La junta de Sabadell la constitueixen: Anton Ortiz - President; Xavier Rosell - Vicepresident; M^a. Rosa Ortiz - secretaria; i Enriqueta Montlleo - relacions públiques. L'actual "Cap de Colla" Joan Oller es va quedar com a Conseller.

La figura del President Internacional "Cap Mestre" assistirà sempre que l'hi sigui sol·licitat, per a presidir els actes.



Us prego a tots els grups que, imitant al de Sabadell organitzeu una Junta per a representar la vostre localitat a la Lliga Internacional de la Barretina.

Durant els vostres primer passos podeu contar amb la meva assessoria. Comencem amb bon humor un nou sistema al iniciar-se un nou mil·lenni.

Un abraço, del vostre amic i CAP MESTRE
ISIDRO"

Altres grups de cavallers de la barretina existeixen en altres capitals de Mèxic, San Juan (Puerto Rico) San Francisco (Califòrnia) Orlando (Florida) etc. anomenant-se el col·lectiu de "barretines" de "LLIGA INTERNACIONAL DELS CAVALLERS DE LA BARRETINA" mes sense establir-se la coordinació dels diferents grups per ésser registrada amb caràcter universal.

El primer Consell per inscriure legalment la "LLIGA INTERNACIONAL DELS CAVALLERS DE LA BARRETINA" es reuní el 8 de juliol de 1991 en la Cova del Museu Pedro Delso en la comarca de la Marina Baixa (Alacant) Espanya, format per el grup de "berratinaires" signataris d'aquest document. Tots els cavallers integrants d'aquest Consell acceptaren abans i aprovaren els vuit punts de la reglamentació que es publicà des de 1958 al Brasil i que es necessiten per definir al "cavaller de la barretina".

"Realitzat aquest acte, es procedirà al enregistrament notarial i es comunicarà als cavallers de tots els països a les autoritats que es creguí oportú aquesta celebració."

Signataris: Isidre Garcia Hernández (com a iniciador)

(segueixen 15 signataris però sols fou possible identificar els següents)

CAVALLERS: Francisco Coello Such; Juan Portoles Juan; Roque Fuster Llorca; José Aguiló Ariño; Tony Ferry Verger; José Perles Castell; Luis Fernandez Durá-Colombo; Miguel Alberto Martinez Monge; Pedro Delso;

Madrines i pubilles: Maruja Beltran; Rosa Beltran.

I el text continua encara dient:

"LA BARRETINA....

es considerada com una peça honorable de la pagesia catalana. Als camperols catalans amb barretina els era permès de comparèixer davant dels reis sense descobrir-se; doncs eren considerats treballadors de la terra i a la vegada braus guerrillers.

Els milicians de la barretina, com els almogàvers, sometents i d'altres foren enviats per reforçar els exercits que lluitaven contra els turcs, axis com a la colonització d'Amèrica i a les guerres contra els marroquins. Però sempre lluitaven amb malgrat i o feren consistir al retorn de cada brega. No volien guerres i tampoc es consideraven covards. Per aquesta raó aconseguiren els homes de la barretina el respecte de tothom



A l'arxiu del Catalonia i trobem encara, entre d'altres papers, l'himne dels barretinaires" amb lletra d'En Garcia de Sabadell i música d'En Josep Fuster –datat de març de 1995 i un quadern titulat "**Libro Historico – Turismo y Buen Hacer con Ondas de España y Sud América**" on entre altres coses i trobem la següent llista de membres:

Com a **Primers Honorables Cavallers**, al Brasil: Xavier Faus Esteve; Felipe Mestre Jou; Joan Faus Esteve; Domingos Lerario; Enrique Sanchís Castelló; Jardim América; Francisco Jiménez; Josep Albert Gusman; Isidro Garcia Sánchez; José Luis Almansa Esquetino; Delfín Blanco; Pedro Torres; Antonio Torres i Pedro Jr.; Zacharias Bekeredjian Jr; Zacharias i Max Bekeredjian. Com a **Pubilles**: Carmelina Amidei; Maria Emilia García; Maria Consuelo Oliver; Teresa, Laisa i Tania Torres.



Ens consta, encara, que pels vols del 2003, l'Isidre, va esser present al Casal de São Paulo, "Associação Cultural Catalonia" on investí com a Cavallers, entre d'altres persones, a en Màrius Vendrell i en Joel Inglada, en una bonica festa de germanor on hi comparegueren d'altres Cavallers i Pubilles que varen fer de testimonis i padrins als nou investits.

En el Butlletí d'Octubre seguirà la 4^a Part: – **Continua l'història del centre...**

Nota de la redacció: Cas que algun dels lectors tingui més dades o fotografies il·lustratives d'aquesta època l'hi agraïrem infinitament ens ho faci arribar i, si així o vol, els originals l'hi seran retornats tan bon punt en fem còpia electrònica, també en farem constar qui ens ho ha trames en futures publicacions si així o desitgen.

Conferències sobre Catalunya



Iniciades pel Març aquestes conferències o xerrades es fan els últims dissabtes de cada mes, amb una durada de mes o menys 40 minuts, entre la primera i la segona classe del curs de català, per tant a les **15:40** (tres quarts menys cinc de quatre) **a la nostre seu.**

La primera (27/03/10) fou sobre Geografia (física, política i econòmica); la segona (24/04/10) sobre Cultura (Pintura, arquitectura, dibuix, literatura, música...); la tercera (29/05/10) sobre l'Història de Catalunya; la quarta (26/06/10) va ésser sobre el Cinema a Catalunya.

La propera tindrà lloc el proper 25 de Setembre.

Marquin, doncs, a la seva agenda: 25 de Setembre a les 15:40h

a la Seu del Catalonia tindrà lloc la xerrada sobre CATALUNYA.

Tot hi estar dirigides, de manera especial, als alumnes del curs de català, hi esteu convidats tots aquells que tingueu algun interès pel tema.

Cinefòrum al Catalonia

Iniciada aquesta nova activitat el **dia 25 d'Abril** (diumenge), continuà en els mesos següents, sempre a l'últim diumenge del mes, a les **16:00h.** (quatre de la tarda).

La primera pel·lícula projectada fou "**Tres dies amb la família**" de la directora **Mar Coll**; la segona, el **30 de Maig**, fou "**Ficció**" del director **Cesc Gay**; la tercera el **27 de Juny**, "**L'Illa de l'Holandès**" d'en **Sigfrid Monleón**; el **25 de Juliol** es projectà la quarta "**53 dies de invierno**" de la directora **Judith Colell**; la quinta, el 29 d'Agost va ésser "**Tapas**" que té com a director: **José Corbacho i Juan Cruz.**

Permeteu-nos recordar que l'esdeveniment consisteix en la projecció d'un film, relacionat d'alguna manera (per l'autor, el tema, el local on va ésser filmat... etc.), amb Catalunya. L'esdeveniment es divideix en tres parts: **a)** una ràpida presentació, **b)** la projecció, **c)** un temps final, d'aproximadament 30 minuts, per opinions i comentaris.

Aquest esdeveniment, mensual, s'adreça principalment als alumnes de català i als aficionats del cinema em general. Seran seleccionats films en que l'idioma sigui el català i els sos títols em castellà o be al contrari. Dintre de les possibilitats, es procuraran pel·lícules inèdites a les sales brasileres i reproduïts en DVD. La projecció es farà en el nostre teló.

La pel·lícula proposta per el proper 26 de Setembre es:

"FRAGILES"



Sinopsi

Una infermera nord-americana és destinada al torn de nit d'un obsolet hospital infantil a punt de tancar, Mercy Falls, situat a la petita Illa de Wight, al sud d'Anglaterra. Aviat s'adonarà que en aquest centre de salut es produeixen fenòmens paranormals que afecten els interns abans de ser traslladats a altres hospitals. Els nens, nerviosos i espantats, li parlen d'una presència intangible que habita en una planta clausurada de l'edifici. La infermera, obsessionada pel seu passat, s'implicarà en la resolució del misteri, a pesar de les reticències inicials del responsable mèdic de l'establiment.

Títol original: Fragile

Direcció: Jaume Balagueró

Intèrprets: Calista Flockhart, Richard Roxburgh, Elena Anaya, Ivana Baquero, Gemma Jones, Susie Trayling, Yasmin Murphy, Daniel Ortiz

Guió: Jaume Balagueró i Jordi Galcerán

Música: Roque Baños

Producció: Julio Fernández i Joan Ginard, per a Castelao Productions i Just Films, en coproducció amb Future Films

Any: 2005

Durada: 104'



Comentaris

Amb *Fràgils*, Jaume Balagueró mostra de nou en què consisteix el seu cinema: una molt hàbil utilització dels ressorts tècnics propis del gènere de terror combinada amb la narració d'un argument inintel·ligible i inconsistent, interpretat amb professionalitat per un solvent repartiment. El que va suposar una novetat a casa nostra amb la prou digna *Els sense nom* (1999), ha anat esdevenint una norma sense inspiració, reiterativa de llocs comuns, tot plegat agreujat per la forçada internacionalització que imposa el grup Filmax a les produccions que veuen la llum sota els seus auspicis i que acaba generant films apàtrides que no convencen ni a casa nostra ni al món anglosaxó.

Balagueró no és Amenábar ni Shyamalan, tot i que alguns *etiquetadors* l'hi hagin comparat perquè treballa el mateix gènere. Ja al seu següent film fantàstic, *Darkness* (2002), el realitzador lleidatà va evidenciar que tot en ell era pura forma i artifici, i aquesta darrera producció no desmenteix precisament la tendència sinó que la confirma.



Marquin, doncs a la seva agenda: 26 de Setembre a les 16:00h a la Seu del Catalonia, CineFòrum amb la pel·lícula "FRAGILS"

Dirigit, especialment, als alumnes del curs de català, hi esteu convidats tots aquells que tingueu algun interès en cinefòrum i cinema en general.

Notícies de l' "Associação Cultural Catalonia"

L´ 11 de Setembro a la Seu del Catalonia

Tot i que, degut a circumstàncies inesperades, es va haver d´ inprovisar quelcom a última hora, la celebració de la Diada va esser molt bona i familiar com podreu veure en aquest petit reportatge fotogràfic:



VISCA CATALUNYA!!!

Sopar d'aniversari dels 20 anys del Catalonia

Al proper mes de novembre L' "Associação Cultural Catalonia" completa 20 anys, de la seva fundació que fou pel 1990.

Tenim programat un sopar especial per a celebrar aquesta data tant important per a la nostra entitat i, alhora en aquesta oportunitat, promoure la retrobada de tots els associats i amics que de alguna manera participen de les nostres activitats, en el transcurs de tots aquets anys.

Degut al petit espai de que disposem a la nostra seu, em decidit organitzar el sopar a la seu de l'Editora Musical Arlequim, local que ens està oferint el nostre associat i gran amic Waldemar Jorge Marchetti.

Durant el sopar hi haurà sortejos diversos per els presents, entre els quals una cistella de Nadal amb productes de Catalunya.

Us hi esperem a tots ! Veniu a commemorar-ho, per tal de celebrar-ho i desitjar, tots junts, que el "Catalonia" pugui celebrar encara molts anys mes !!!

Data del sopar: **19 de novembre de 2010 (divendres)**

Horari: **a partir de les 20 h.**

Local: Editora Musical Arlequim

Adreça: **Rua Lisboa nº 74** (quasi cantonada amb Av. Rebouças e a un bloc de l' Av. Henrique Schaumann).

Preus: Menú complert

Associats: R\$ 50,00

No associats: R\$ 60,00

Menú:

Entrada: Pa amb tomàquet , embotits catalans, truita de patates i de carbassó, albergínia en conserva, anxoves, olives, all i oli, etc.

Plat principal : Paella Catalonia

Begudes: Sangria, cerveses, refrigerants, aigua mineral

Postres: Pastis d'aniversari, dolços diversos i vi escumant.

Reserveu ja el vostre lloc!

Pagament anticipat per mitjà de dipòsit bancari al comte:

Banco Itaú

Agencia: 0167

Conta Corrente: 02177-3

CNPJ: 64.915.127/0001-13

Després de fer el depòsit envieu, si us plau, un correu electrònic a info@catalonia.com.br , per tal de garantir la reserva.

Mes informacions truqueu al: 5549-3840

Vegeu, la nostre programació del mes i d' altres esdeveniments programats per la celebració del nostre aniversari a la nostra Web: www.catalonia.com.br



Català a la cuina

Nº 14

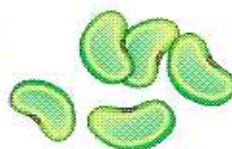
Hola amics!

Avui parlarem d'un vegetal desconegut a mig món però que preparat a la catalana resulta un dels plats típics de la nostra cuina. Estem parlant sobre les faves. Si bé són valorades en alguns llocs d'Àsia i la Mediterrània, és al nostre país on arriba a nivells màxims d'acceptació popular. Les faves són un producte que a Catalunya es fa servir des d'antic i a l'edat mitjana era considerat un producte de pobres, i per tant sense cap prestigi. Fins i tot alguns plats que s'havien fet tradicionalment amb faves, com el "cassoulet" francès o el cagalet occità es van substituir ràpidament per una altra lleguminosa més apreciada, per exemple, en aquest cas, per mongetes seques, que van arribar a Europa amb el descobriment d'Amèrica.

Aquí us poso dues receptes de faves, la primera, com no podria deixar de ser, les faves ofegades, i a més, les faves tendres fregides.

Sabien que...

A Catalunya, en comptes de desprestigiar-les hom a sabut cuinar-les i apreciar-les, i per això podem dir que les faves ofegades són un dels plats típics catalans.



Faves ofegades

Ingredients

- 1 1/4 kg de faves desgranades
- 4 talls de cansalada viada tallada
- 1 tros de bull
- 1 ceba tendra trinxada
- 2 alls tendres trinxats
- 1 ramell de menta fresca
- 1 fulla de llover
- oli, sal, pebre
- aigua.

Elaboració

En una olla rossegeu la cansalada, els alls i la ceba. Un cop sofregits afegiu-hi les faves, les herbes i el bull. Afegiu-hi una tassa d'aigua, salpebreu-ho. Tapex-ho amb un plat fondo amb aigua i deixeu-ho a foc fluix fins que les faves estiguin cuites.

Variacions:

Es pot fer amb cebes i alls secs.
Al sofregit s'hi pot afegir tomàquet madur i costella de porc.
Es pot fer amb pèsols a més de faves (pèsols i faves ofegats).
També es fa amb les faves tendres amb tavella, desfilades i trossegades.
Al final de la cocció s'hi pot tirar un raig d'ans o mitja copeta de barreja (moscatell i aiguardent).
S'hi pot afegir un tros de xorigo o sobrassada.

Aquest plat també s'anomena Faves a la catalana.

També es pot preparar aquest plat d'una manera simplificada per a ésser menjat com a primer plat "de verdura" o acompanyament, en aquest cas es cuina només amb una mica de cansalada (o pernil salat), amb ceba, all i les herbes.

Faves tendres fregides

Ingredients

- faves tendres amb tavella
- farina
- oli, sal aigua.

Elaboració

Bulliu les faves amb aigua i sal, i escorreu-les. Enfarinen-les i fregiu-les.

Bon profit!

Lillian Busquets

D'altres Notícies i raconet del Lector

**L'Escola d'Espectura ofereix
cursos virtuals de narrativa, novel·la i
conte**

el proper curs, 2010/11



“La paperera és el primer moble en l'estudi de l'escriptor.”

Ernest Hemingway

L'Escola d'Espectura de l'Ateneu Barcelonès ofereix, a partir de l'1 de novembre (curs 2010/11), els **cursos virtuals de Narrativa, Novel·la I i Conte I** (en català o en castellà). I ho fa amb el propòsit d'arribar a més persones i més lluny, i de donar resposta a la demanda creixent de formació *on line* en escriptura creativa.

Amb aquests objectius, el curs passat l'Escola va posar en marxa el **campus virtual d'espectura més interactiu**: vídeos, fòrums, xats, blocs, calendari personal, missatgeria interna, tutories i comentari de llibres.

Els resultats del primer any acadèmic són excel·lents i tot l'alumnat destaca l'altíssima qualitat dels cursos.

Els cursos virtuals tenen una durada de **8 mesos** i estan estructurats en 15 mòduls quinzenals. Les **15 unitats didàctiques** compten amb continguts teòrics, exemples, qüestionaris didàctics, exercicis, glossari, bibliografia i enllaços recomanats. La correcció dels exercicis es du a terme per mitjà d'un procediment audiovisual interactiu i personalitzat, la **videocorrecció**.

Al finalitzar el curs es publicarà una **selecció autoritzada de textos de l'alumnat** i es lliurarà un **certificat acreditatiu**.

Trobareu tota la informació dels cursos virtuals a l'apartat “Cursos virtuals” del web de l'Escola d'Espectura (www.campusdescriptura.com).

Període de matriculació (cursos virtuals): de l'1 de setembre al 23 d'octubre de 2010.

Inici dels cursos: 1 de novembre de 2010 – Final: juny de 2011.

Un màxim de 16 alumnes per curs.

.....

Cursos virtuals de Narrativa, Novel·la I i Conte I

Aprèn a gaudir de l'escriptura, quan vulguis i on vulguis



© Carme Esteve

El campus virtual

L'Escola disposa del campus virtual d'escriptura (www.campusdescriptura.com):

més **senzill**: per accedir-hi, només cal un ordinador amb connexió a Internet, un navegador estàndard, uns altaveus i els programes *Adobe Reader* i *Adobe Flash Player* (ambdós es poden descarregar gratuïtament d'Internet)

i **interactiu**: vídeos, fòrums, xats, missatgeria interna, qüestionaris didàctics, calendari personal, tutories, anàlisi d'autor(e)s i comentari de llibres.

En el campus virtual de l'Escola, hi ha un servei de suport per a consultes de caire acadèmic, administratiu i informàtic.

La versió virtual dels cursos **Novel·la II** i **Conte II** estaran disponibles el curs 2011/12.

Les **hores lectives** dels cursos presencials i virtuals de Narrativa, Novel·la I i Conte I són les mateixes (**90 h**). Es pot passar, d'un any a l'altre, de curs virtual a presencial i viceversa.

Els cursos presencials i virtuals de l'Escola d'Espectura -d'una durada no inferior a 15 hores- estan reconeguts pel **Departament d'Educació** (Generalitat de Catalunya) com a **activitats de formació permanent del professorat**.

(Informe-vos-en a la secretaria de l'Escola).

Escola d'Espectura (Ateneu Barcelonès)

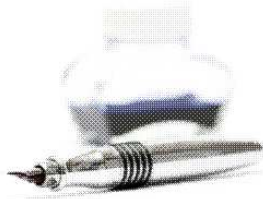
c. de la Canuda, núm. 6 - 08002-Barcelona - Telèfon: + 34 **93 317 49 08**

escolaescriptura@ateneubcn.org - www.campusdescriptura.com

=====

FUNDACIÓ D'ESTUDIS HISTÒRICS DE CATALUNYA

Editorial: agost 2010: *Tribunal Constitucional, invasió militar i lleis castelles*



El 28 de juny de 2010, el Tribunal Constitucional espanyol va dictar sentència tot establint la inconstitucionalitat d'alguns preceptes de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya aprovat pel Parlament de Catalunya el 30 de setembre de 2005, el Congrés dels Diputats espanyols el 30 de març de 2006 i els ciutadans de Catalunya en referèndum el 18 de juny de 2006 ([Calendari dels fets](#)).

Com podem observar, la decisió presa pels membres del Tribunal Constitucional atempta descaradament contra el caràcter democràtic dels parlaments català i espanyol i el referèndum. Fos quin fos el contingut de l'estatut sotmès a valoració pels membres del Tribunal Constitucional, tothom hauria d'entendre que la condició democràtica de l'aprovació prèvia de l'Estatut pels parlaments i els ciutadans ha de significar en si mateixa la validesa legal del text, com així va succeir amb la Constitució mateixa. Un cop el poble ha parlat, la pretesa existència de contradiccions entre l'Estatut i la Constitució s'hauria de resoldre per altres vies més enllà del dictamen d'uns pocs individus.

Ateses les múltiples reunions infructuoses dels membres del Tribunal abans del dictamen definitiu, i l'extremadament perllongat període de reflexió que els va ocupar durant més de tres anys, cal entendre també que les preteses inconstitucionalitats de l'Estatut són summament subjectives.

I si, a més, valorem el fet que, malgrat llur caràcter públic, els membres del Tribunal Constitucional han estat triats per polítics i no pas per ciutadans, hauríem d'acabar per convèncer-nos que aquells jutges, més enllà de la vigència o no vigència del càrrec, no estan legitimats per dictaminar res.

Davant d'aquestes observacions prou conegudes, el que sí podem afirmar és la naturalesa no subjectiva del paper que els membres del Tribunal Constitucional desenvolupen en el si de l'estat espanyol en favor de la perpetuïtat de l'estat que els alimenta. La pretesa independència del poder judicial en tota democràcia és una ficció filosòfica inventada els darrers segles per atacar el poder absolut dels monarques absolutistes i els dictadors. Però fins i tot en democràcia, el poder judicial, com el poder legislatiu, no són independents. Depenen íntimament del poder executiu, és a dir, dels polítics que governen. En depenen a efectes del nomenament del càrrec (com s'ha vist clarament en el cas espanyol) però, en darrera instància, també en depenen perquè els tres poders estan sempre al servei de la perpetuïtat de l'estat, respecte al qual el poder executiu (el govern) en té preeminència en gaudir del privilegi de la força (la policia i l'exèrcit).]

A Espanya, amb més zel que en cap altra democràcia europea, el Tribunal Constitucional té encomanada la funció de garantir la vigència del precepte polític i jurídic que estableix la integritat de l'estat. La recent sentència del Tribunal en contra de l'Estatut català exemplifica l'exercici d'aquesta funció en haver impedit una descentralització de l'estat per por a la seva desmembració.

La societat espanyola ha admès fins al dia d'avui que la transició democràtica espanyola ha obert la porta a un nou període de la història d'Espanya. En l'extrem d'aquest pensament, molta gent creu fins i tot que l'Espanya democràtica és un estat nou. D'altres pensen que Espanya ha existit sempre, fins i tot amb els Reis Catòlics i més enllà. El que molt poca gent admet públicament és que Espanya va néixer el 1714 com a conseqüència de la invasió militar per part de les tropes borbòniques dels estats d'Aragó, Catalunya i València, la desintegració dels mateixos i la integració de llurs territoris i persones sota l'estat de Castella, llavors esdevingut Espanya. Els Decrets de Nova Planta van significar l'aplicació als estats d'Aragó, de Catalunya i de València de lleis castelles, i aquesta realitat s'ha perpetuat fins al dia d'avui.

La implantació de la democràcia a Espanya no ha canviat en absolut el fet de la invasió militar de 1714 i la destrucció consegüent dels estats aragonès, català i valencià. Aquesta invasió avui persisteix. La democràcia no és més que una forma de govern com n'hi ha d'altres i, mai, en cap cas, pot legitimar una ocupació per la força de les armes. Si els nazis haguessin fet una votació democràtica preguntant als francesos per una nova constitució, o els nord-americans als iraquians, o els russos als georgians, haurien guanyat perquè, simplement, tenien més població que el país envaït. Amb democràcia o sense, el fet de l'estat castellà esdevingut espanyol per via militar no ha canviat. I el Tribunal Constitucional, com el govern i el parlament espanyol, estan al servei (en democràcia o en dictadura) de la continuïtat de l'estat castellà que el 1714 va aplicar les seves estructures polítiques als estats conquerits.

El que ha passat amb el Tribunal Constitucional en els nostres dies respecte a l'Estatut català no és més que una prova addicional que confirma el fet de l'ocupació militar de l'estat de Castella (esdevingut Espanya) sobre els estats d'Aragó, Catalunya i València. Els estats d'Aragó, Catalunya i València continuen existint, però sota ocupació. Si pensem en altres termes, dient per exemple que tenim dret a

la independència perquè som una nació, o perquè ens maltracten, no arribarem mai a convèncer el món de la legitimitat de les nostres aspiracions. Som estat, estem ocupats, el Tribunal Constitucional ho confirma i volem que l'estat de Castella (esdevingut Espanya) se'n vagi.

[Joan Cavaller](#)

5 d'agost de 2010



Aquest Onze de Setembre: Som una Nació, volem Estat propi!

Les entitats [Sobirania i Progrés](#), [Sobirania i Justícia](#), [Plataforma pel Dret a Decidir](#) i [Intersindical-CSC](#) convoquem una manifestació l'Onze de Setembre amb el lema "**Som una Nació, volem Estat propi**". La manifestació sortirà a les **17:30 h.** de la **Plaça Urquinaona** de Barcelona cap a l'**Arc de Triomf**. El manifest a esta llegit per **Jaume Cabré**, darrer **Premi d'Honor de les Lletres Catalanes**, i porta per títol: "**Pel futur, pel progrés i per la justícia: Som una Nació, volem Estat propi!**". Vegin tot seguit el text complet del manifest d'enguany.

Manifest 2010

Pel futur, pel progrés i per la justícia: Som una Nació, volem Estat propi!

El curs polític que hem deixat enrere ha estat un dels més intensos de la història recent del país. Les institucions espanyoles han demostrat una nul·la voluntat d'acceptar els minsos avenços d'autogovern que l'Estatut, ja retallat per les Corts Espanyoles, contenia. La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, acatada i celebrada pels dos principals partits de l'Estat, dona per tancada la via autonomista. Aquesta sentència relega clarament la llengua catalana a una oficialitat de segona, on el concepte de llengua pròpia no implica cap preferència d'ús i on el deure de conèixer el català és de naturalesa inferior al deure constitucional de conèixer el castellà; elimina qualsevol possibilitat d'autonomia de la justícia, deixa clar que és l'Estat qui fixa el finançament dels serveis de les comunitats autònomes i reitera que l'única nació titular de sobirania és l'espanyola. Les aspiracions d'autogovern de la nació catalana no tenen doncs cabuda a l'ordenament jurídic espanyol, que té aquest tribunal deslegitimats com a intèrpret únic i vinculant de la Constitució espanyola.

Com en altres ocasions de la seva història, el poble català ha sabut avançar-se als esdeveniments. Així, la sentència del TC ha anat precedida per 10 mesos en els quals s'ha esdevingut una experiència de democràcia participativa com no s'ha conegut enlloc d'Europa: l'organització, sense gairebé pressupost ni suport institucional, de successives onades de la consulta popular sobre la independència. Un moviment que, malgrat haver estat impulsat pel sobiranisme, ha aconseguit aplegar demòcrates de tot el país sota la consigna de defensar el dret de Catalunya a decidir el seu propi futur, i ha aconseguit un ressò internacional desconegut per cap altra iniciativa catalanista anterior.

També els carrers s'han omplert d'estelades: el 10 de juliol d'enguany, un milió i mig de catalans sortien al carrer a defensar el dret de decidir del poble català, en una mobilització on la consigna més cridada va ser "independència". I mesos enrere, a l'inici del curs, just abans de la consulta d'Arenys de Munt, les principals entitats del sobiranisme civil ens vam manifestar l'Onze de Setembre de l'any passat sota la consigna "Som una Nació, volem Estat propi", en una multitudinària manifestació que feia presagiar un intens curs polític marcat per les reivindicacions del dret de decidir i de l'Estat propi.

Un any després d'aquella mobilització, tornem a trobar-nos davant un Onze de Setembre en que cal no només fer memòria del passat, sinó projecció de futur. Si el 1714 va ser l'any en què els Països Catalans van perdre les seves llibertats, els propers anys representaran el moment de recuperar-la. En un moment en què el Tribunal Internacional de Justícia de la ONU ha sancionat el dret dels pobles a la independència, en reconèixer la de Kosovo; i davant l'atzucac en que es troba l'autonomisme, cal que els independentistes caminem en la mateixa direcció i sapiguem avant posar allò que ens uneix a allò que ens separa.

Per molt que l'independentisme es trobi en auge, encara ens queda molt de camí per recórrer, i per tant

cal seguir treballant per la independència. Cal seguir fent pedagogia, no a Espanya sinó aquí, a casa nostra. Cal que, plegats, continuem explicant a tots els sectors del país, parlin la llengua que parlin i tinguin l'origen que tinguin, que la construcció de l'Estat català beneficiarà tothom. Que davant les pitjors crisis la llibertat sempre és la millor resposta. I que en un procés d'independència no tenim res a perdre, tret dels llasts del passat. Per contra, tenim a guanyar la societat lliure, justa i pròspera que sempre hem volgut per a nosaltres mateixos i per a les noves generacions.

Perquè el nostre futur ens pertany només a nosaltres: Som una Nació, volem Estat propi!

=====

...“La vitalitat d'una llengua avui s'explica per la seva presència a la xarxa, i a la trinxera digital les xifres són imparables. El català és la vuitena llengua en nombre de blogs a internet, la catorzena de Google i la tretzena a la Wikipedia. De fet, la Viquipèdia catalana acaba de superar la noruega i creix a un ritme superior a la xinesa. Allà on no cal tenir estat propi per viure amb normalitat, com és internet, on el Tribunal Constitucional i el Defensor del Poble no poden posar entrebancs, el català s'expandeix.”....

SAÜL GORDILLO (AVUI)

Per a fer contacte amb nosaltres podeu fer-ho mitjançant les següents adreces:
info@catalonia.com.br - per assumptes en general,
srosanas@catalonia.com.br – per a preguntes sobre assumptes culturals,
curs@catalonia.com.br – per assumptes relacionats amb el curs de català,
i encara per mitja del telèfon (11) 5549-3840.



Generalitat de Catalunya
Departament de la Vicepresidència
Afers Exteriors i Cooperació



**Comunitats
Catalanes
de l'Exterior**